

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jany Šalomounové a soudců Mgr. Jitky Lukešové a Mgr. Martina Šebka ve věci

žalobce: **Ředitelství silnic a dálnic ČR**, IČO 65993390
sídlem Na Pankráci 546/56, 140 00 Praha 4

proti
žalované: **Kooperativa poisťovna, a. s. Vienna Insurance Group**,
IČO 00585441
sídlem Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, Slovenská republika
zastoupená advokátem Mgr. Jiřím Gregůrkem
sídlem Husovo náměstí 82, 266 31 Beroun

o 12 361 Kč s příslušenstvím

o odvolání žalované do rozsudku Okresního soudu v Tachově, č. j. 19 C 185/2017-69, ze dne 27. 11. 2017

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I. potvrzuje.
- II. Ve výroku II. se mění tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení před soudem prvního stupně částku 1 900 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech odvolacího řízení částku 2 710 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Dagmar Mertlová.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 12 361 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 24. 8. 2017 do zaplacení a dále žalované uložil povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně ve výši 2 089 Kč, vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
2. Proti tomuto rozsudku se odvolala žalovaná. Namítla, že jí nebyla doručena žaloba, protože patrně byla omylem zaslána do datových schránek Kooperativy pojišťovny, a.s. Vienna Insurance Group, se sídlem Praha 8, Pobřežní 655/21. Jde o odlišný subjekt a žalovaná se tedy nemohla k žalobě vyjádřit. Soud konal jednání 27. 11. 2017 v nepřítomnosti žalované (žalované bylo předvolání doručeno 27. 11. 2017) a jednání tedy proběhlo, aniž by žalovaná měla žalobu k dispozici. Žalovaná dále vznesl námitku promlčení. Uvedla, že přímý nárok žalobce na plnění proti pojistiteli je založen zákonem č. 168/1999 Sb. Tento zákon délku promlčecí lhůty neupravuje a je proto nutno vycházet z občanského zákoníku. Podle § 635 odst. 2 zák. č. 89/2012 Sb. platí, že právo na pojistné plnění z pojištění odpovědnosti se promlčí nejpozději promlčením práva na náhradu škody nebo újmy, na kterou se pojištění vztahuje. Pro stanovení počátku a konce promlčecí doby je tedy určující běh promlčecí doby práva na náhradu škody vzniklé provozem škodícího vozidla. Ten je dán dnem, kdy toto právo mohlo být uplatněno poprvé, přičemž platí, že právo mohlo být uplatněno poprvé, pokud se oprávněná osoba dozvěděla o okolnostech rozhodných pro počátek běhu promlčecí doby, nebo kdy se o nich dozvědět měla a mohla, což zahrnuje vědomost o škodě a osobě povinné k její náhradě. Promlčecí doba je tříletá. Škoda žalobci v daném případě byla způsobena 26. 8. 2014 (datum dopravní nehody). Tento den mohl žalobce zjistit škůdce z protokolu o dopravní nehodě a mohl mít vědomost o škodě. Tříletá promlčecí doba tedy uplynula 27. 8. 2017, a tímto dnem došlo k promlčení nároku žalobce proti přímému škůdci a i právo na plnění proti žalované. Žaloba byla podána až 11. 9. 2017. Navíc žalovaná vznesla k nároku žalobce věcné výhrady, ke kterým se však v rámci tohoto podání nevyjádřila vzhledem k důvodné námitce promlčení.
3. V průběhu odvolacího řízení při odvolacím jednání, které proběhlo 1. 3. 2018, žalovaná podstatně doplnila a rozvedla odvolací argumentaci a následně na ni žalobce reagoval.
4. V doplnění odvolací argumentace žalovaná zopakovala svoji námitku týkající se nedoručení žaloby a na podporu svých tvrzení poukázala na hmotnost zásilky údajně obsahující žalobu, která je uvedena na podacím lístku založeném ve spise. Všechny listiny společně doručované by musely mít hmotnost větší. Podle žalované byla zřejmě zásilka obsahující žalobu doručena do datové schránky pražské pojišťovny. Soud prvního stupně správně určil, že rozhodným právem je právo České republiky, ale vycházel z nesprávného nařízení, neboť v rozsudku je uvedeno, že bylo použito nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES), tzv. Řím I, přičemž správně se aplikace rozhodného práva měla posuzovat dle nařízení tzv. Římu II. Žalovaná namítla, že žádné ustanovení neumožňuje žalovat žalovanou u českého soudu. Rozvedla námitku promlčení s tím, že argumentace § 626 občanského zákoníku je nepřijatelná, protože toto ustanovení hovoří pouze o počátku lhůty. Pokud je v § 635 odst. 2 občanského zákoníku promlčecí doba pro pojistné plnění limitována promlčením práva na náhradu škody, je z logiky věci nerozhodné, kdy začala běžet lhůta práva na pojistné plnění. Zopakovala námitky ve vztahu ke škodě, když základem je ust. § 2969 občanského zákoníku. Není rovnítka mezi cenou vyúčtovanou zhotovitelem a skutečnou výší škody. V případě svodidel je nutno si uvědomit, že mají závaznou životnost a po jejím uplynutí se mění za nová. Pokud byla svodidla vyměněna v důsledku pojistné události, interval výměny se prodloužil a to je nutné zohlednit. Životnost svodidel je třicet let. Stáří předmětných svodidel dle čestného prohlášení žalobce bylo sedmáct let. Míra opotřebení je tedy 57 %, a proto byla správně odečtena od požadovaného plnění částka 12 361 Kč (21 686 x 0,57).
5. K doplněnému odvolání žalované se písemně vyjádřil žalobce. Uvedl, že dle podacího lístku založeného ve spisu byla žaloba žalované doručena. K námitce promlčení pak namítl, že žalobci byla přibližná výše škody známa až ze smlouvy uzavřené se zhotovitelem, tj. společností PAME –

Shodu s prvopisem potvrzuje Dagmar Mertlová.

AUTO s. r. o. dne 8. 9. 2014. Žaloba byla podána 7. 9. 2017, tedy před uplynutím tříleté promlčecí doby. Nelze přihlížet k nabídce zhotovitele ze dne 29. 8. 2014, protože šlo o jednostranný návrh zhotovitele, který musel být žalobcem posouzen a až následně byl akceptován. Přesná částka škody vyplynula jednoznačně až z faktury ze dne 26. 9. 2014, kterou žalobce obdržel 10. 10. 2014. Předmětem žaloby je výplata pojistného plnění a podle § 626 obč. zákoníku začíná promlčecí doba běžet až po uplynutí jednoho roku od pojistné události a trvá tři roky (§ 629 odst. 1 obč. zákoníku). Právo domáhat se pojistného plnění se tak promlčí až za čtyři roky od pojistné události a v daném případě dnem 26. 8. 2018. Žaloba byla podána včas. Žalovaným namítaná limitace lhůty promlčením práva na náhradu škody se vztahuje na běh objektivní promlčecí lhůty, nikoliv subjektivní. Nárok na plnění pojistného z odpovědnosti se promlčuje v subjektivní lhůtě, která plyne v rámci lhůty objektivní. Dle § 635 odst. 2 a § 636 odst. 1 obč. zákoníku upravuje objektivní promlčecí dobu, tj. 10 let od dne, kdy škoda vznikla (blíže komentář k § 626 a § 635 obč. zákoníku a také důvodová zpráva). K tvrzené neexistenci zastoupení žalované českou Kooperativou pojišťovnou, pak žalobce uvedl, že vycházel z faktického vztahu, kdy česká Kooperativa pojišťovna celou věc vyřizovala. Stanovila výši pojistného a zástupci žalobce pojistné plnění platila. Žalobce vycházel z informací, které byly uvedeny na webu informačního střediska ČKP, kde se jako zástupce žalované vyhledá právě Kooperativa pojišťovna a. s. Vienna Insurance Group, se sídlem Praha 8, Pobřežní 665/21. Z pověření ČKP dále vyplývá, že tato pojišťovna byla pověřena vyřízením záležitosti k tíži žalované. Podstatné je, že žalobce žaluje přímo slovenskou pojišťovnu a z toho vyplývá, že existovala dohoda a z oznámení ČKP vyplývá, že existovala dohoda mezi českou pojišťovnou a slovenskou pojišťovnou. Žalobce uplatnil přímý nárok podle § 6 a § 9 zákona č. 168/1999 Sb. v návaznosti na článek 18 Nařízení (Řím II). Žalobce navrhl potvrzení rozsudku soudu prvního stupně.

6. Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení mu předcházející ve smyslu ust. § 212 a násl. občanského soudního řádu, přihlédl k odvolání žalované a vyjádření žalobce a po odvolacím jednání, při kterém bylo následně částečně doplněno dokazování s ohledem na důvody níže uvedené, dospěl k závěru, že odvolání žalované není důvodné.
7. Odvolací soud se nejprve zabýval námitkou žalované, že soudem nebyla zaslána žaloba, a pokud se tedy konalo jednání před soudem prvního stupně v nepřítomnosti žalované (když předvolání obdržela), pak se konalo, aniž by žalovaná měla k dispozici žalobu. Ve spisu soudu prvního stupně je na č. l. 64 založen podací lístek, na němž je uvedeno, že žalované byla doručována společně s předvoláním na den 27. 11. 2017 žaloba a výzva. Je zde vyznačena hmotnost zásilky, která činí 0,015 kg. Žaloba je založena ve spise na č. l. 1 – 3 a jedná se o tři oboustranně potisknuté stránky. Dále měla být doručována výzva a předvolání, přičemž z dostupných informací na internetu je možno zjistit, že hmotnost kancelářského papíru ve formátu A4 o gramáži 80 je 5 g. Je tedy evidentní, že všechny listiny uvedené na podacím lístku nemohly současně být v jedné obálce. Odvolací soud tento nedostatek zhojil tím, že žalobu žalované doručil v průběhu odvolacího řízení. Sama žalovaná pak při posledním odvolacím jednání uvedla, že žalobu k dispozici má (tedy tu omylem doručenou pražské pojišťovně). Tato vada řízení, tedy byla odstraněna (§ 79 odst. 3 o. s. ř.) a věc mohla být projednána, aniž by některá ze stran byla krácena svých práv.
8. Soud prvního stupně provedl dokazování v dostatečném rozsahu, důkazy správně hodnotil, vycházel z takto zjištěného skutkového vztahu a věc po právní stránce správně posoudil. Rozhodoval za situace, kdy žalovaná se k nařízenému jednání nedostavila, ani se neomluvila a nedostatek v podobě nedoručení žaloby soudu nebyl znám a také neposuzoval námitku promlčení, neboť ta byla vznesena až v odvolání. Přesto jeho závěr koresponduje se závěrem odvolacího soudu a je tedy věcně správný. Ani dokazování provedené v odvolacím řízení a ani námitka promlčení nic nezměnila na tom, že žalobou uplatněný nárok žalobce byl shledán jako oprávněný.
9. Žalovaná neměla v průběhu řízení před soudem prvního stupně k dispozici žalobu, respektive nebyla jí doručena dle pravidel občanského soudního řádu, bylo proto možno pokračovat

v dokazování a odvolací soud provedl důkazy navržené žalovanou. V návaznosti na provedené dokazování se pak zabýval uplatněnou námitkou promlčení.

10. Žalovaná s ohledem na uplatněnou námitku promlčení nároku žalobce předložila nabídku společnosti PAME – AUTO s. r. o. ze dne 29. 8. 2014, ze které vyplývá, že tato společnost žalobci navrhla opravu poškozených svodidel při nehodě dne 26. 8. 2014 a v této nabídce je uvedena odhadovaná cena nabízených prací ve výši 59 000 Kč.
11. Následně pak byla uzavřena mezi žalobcem a touto společností dne 8. 9. 2014 smlouva, s tím, že cena díla byla stanovena dohodou ve výši 59 000 Kč bez DPH a s připočtením DPH na celkovou částku 71 390 Kč. Zhotovitel pak vystavil fakturu na konečnou cenu za provedené práce ve výši 69 173 Kč (viz č. l. 17).
12. Na základě takto doplněného skutkového vztahu pak rozhodoval ve věci odvolací soud a primárně řešil, zda námitka promlčení byla žalovanou vznesena důvodně. Dospěl k závěru, že nárok žalobce na požadované pojistné plnění není promlčen.
13. Argumentace odvolacího soudu se však liší od argumentace žalobce i žalované. Důvodem ust. § 635 obč. zákoníku je uplatnění zásady zákazu obohacení z pojištění a pojistného zájmu (§ 2761 obč. zákoníku). Toto ustanovení má tedy zamezit situaci, kdy by pojištěný byl chráněn a to možností uplatnit námitku promlčení ve vztahu k poškozenému, který by po něm požadoval plnění a přitom na druhé straně by měl nepodmíněnou možnost požadovat plnění od pojistitele. Taková situace, ale v posuzovaném případě nepřipadá v úvahu. V daném případě byl pojištěný škůdce a vztah mezi pojištěným a pojistitelem byl založen na základě smlouvy o pojištění z odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla. Toto pojištění odpovědnosti je povinným smluvním pojištěním, které má svou specifickou povahu. Poškozeným je ten, kdo má právo na náhradu škody [§ 2 písm. g) zák. č. 168/99 Sb.]. Podle tohoto zákona vzniká pojištěnému právo, aby pojistitel za něj uhradil v rozsahu a výši podle obč. zákoníku poškozenému škodu, pokud poškozený svůj nárok uplatnil a prokázal (§ 6 odst. 2 zák. č. 168/1999 Sb.). Podstatou zákona č. 168/1999 Sb. je právo poškozeného vůči pojistiteli odpovědné osoby naplněné, odpovídá-li za škodu osoba, která je způsobila při provozu vozidla. Jde o přímý nárok proti pojistiteli. Plnění pojistitele není plněním odpovědnosti za škodu, neboť osobou odpovědnou za škodu je pojištěný. Poškozený má sice nárok uplatnit i škodu proti škůdci, ale pouze tehdy, pokud se na ni nevztahuje pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla. Tím je vysvětleno proč v daném případě ust. § 635 obč. zákoníku na danou věc nemůže dopadat.
14. Poškozený se tedy nároku na pojistné plnění může domáhat po pojistiteli a promlčecí doba mu počne běžet jeden rok od pojistné události (§ 626 obč. zákoníku). Počátek běhu této lhůty je určen objektivně. I když ve většině případů je obecná promlčecí lhůta uvedená v § 629 odst. 1 obč. zákoníku subjektivní promlčecí lhůtou (tzv. nepravá subjektivní lhůta, protože počátek lhůty se odvíjí od subjektivizované vědomosti), neplatí toto pravidlo pro všechny případy. Pokud totiž zákon v některém ze svých zvláštních ustanovení stanoví pro promlčení objektivně vymezený začátek, tedy stanoví objektivní lhůtu a zároveň při tom nestanoví délku promlčecí lhůty, co do délky, pak je nutno aplikovat § 629 odst. 1 co do délky této lhůty, ale tato lhůta pak není subjektivní, ale je pouze objektivní promlčecí lhůtou. Poškozený má nárok uplatnit i škodu proti škůdci, ale pouze tehdy, pokud se na ni nevztahuje pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla.
15. Podle § 626 občanského zákoníku u práva na pojistné plnění počne promlčecí doba běžet za jeden rok od pojistné události. To platí i v případě, kdy poškozenému vzniklo přímé právo na pojistné plnění proti pojistiteli, nebo v případě, kdy pojištěný uplatňuje vůči pojistiteli úhradu toho, co poškozenému poskytl při plnění povinnosti nahradit škodu nebo jinou újmu.
16. Jelikož na základě shora uvedeného se nárok žalobce v tomto případě promlčuje pouze v objektivní lhůtě uvedené v § 626 občanského zákoníku, jeho nárok promlčen není. Lhůta začala

běžet od data nehody, která je v daném případě pojistnou událostí a skončila po čtyřech letech od tohoto data. K pojistné události došlo dne 26. 8. 2014 a žaloba byla podána dne 7. 9. 2017 (viz čl. 4 spisu), tedy včas.

17. S ohledem na shora uvedené závěry pak odvolací soud již nezkoumal tzv. objektivizovanou vědomost žalobce o výši škody a osobě, která je za škodu odpovědná a neposuzoval v této souvislosti listinné důkazy, které byly předloženy žalovanou v odvolacím jednání, tj. shora zmiňovanou nabídku společnosti s ručením omezeným PAME – AUTO ze dne 29. 8. 2014 (viz č. l. 92).
18. Odvolací soud souhlasí s dalšími závěry soudu prvního stupně. Jde o otázky posuzování rozhodného práva a amortizaci svodidel. V této souvislosti odkazuje na odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně.
19. Soud prvního stupně správně vycházel z toho, že rozhodným právem je podle nařízení Evropského parlamentu Rady (ES) právní řád České republiky. Soud prvního stupně se správně zabýval tím, jaké je právo rozhodné v daném případě, neboť se jedná o mimosmluvní závazkové vztahy. Tato otázka byla správně posouzena. Správně také vycházel z nařízení č. 593/2008 Sb., neboť to upravuje určení rozhodného práva v případě pojistných smluv. Jak v případě nařízení Římu I, tak v případě nařízení Řím II je však rozhodným právem právo České republiky (to také uznala žalovaná).
20. Žalovaná pak dále namítala, že žádné ustanovení neumožňuje žalovat žalovanou u českého soudu. S tímto odvolací soud nesouhlasí a vypořádal se s tím i soud prvního stupně, který se zabýval příslušností českého soudu k projednání této záležitosti. Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) – č. 1215/2012 řeší otázku příslušnosti soudu ve věcech pojištění a správně soud prvního stupně poukázal na článek 3 odst. 2 tohoto nařízení s tím, že na žalobu, kterou poškozený podává přímo proti pojistiteli, se použijí články 10, 11 a 12, je-li taková přímá žaloba přípustná. Podle článku 12 pak ve věcech pojištění odpovědnosti nebo pojištění nemovitostí může být pojistitel žalován u soudu místa, v němž nastala škodná událost. Vyřešením této otázky odpadá i námitka žalované o nedostatku pasivní legitimace žalované strany. V tomto směru se odvolací soud ztotožňuje s argumentací žalobce, který vycházel z toho, že právě shora uvedená nařízení mu umožňují žalovat přímo pojistitele. Ani v jednom z dokumentů týkající se vyřizování předmětného pojistného plnění není zmínka o garančním fondu České kanceláře pojistitelů. Podle ust. § 9 odst. 1 zák. 168/1999 Sb. má poškozená právo uplatnit svůj nárok na plnění u příslušného pojistitele nebo u Kanceláře, jedná-li se o nárok naplnění z garančního fondu podle § 24. Poškozený uplatnil svůj nárok ve shodě s evropskými normami přímo u pojistitele a oprávněně tak vycházel i ze všech informací, které měl od pověřeného škodního zástupce, tak jak byl také zjištěn z informací České kanceláře pojistitelů (viz webové stránky) a zákon č. 168/1999 Sb. upravuje ust. § 9b škodního zástupce z jiného členského státu pro Českou republiku.
21. Pokud se jedná o snížení vyplacené pojistného plnění v důsledku amortizace svodidel, odvolací soud již uvedl, že se ztotožňuje s hodnocením soudu prvního stupně. Správně vzal soud prvního stupně v úvahu specifickou povahu svodidel a nároky na technické podmínky svodidel. Uvažovat o tržní ceně svodidel, pak v daném případě není namístě. Z těchto důvodů je škodou kompletní cena opravy nijak pokrácena, protože evidentně musela být pořízena nová svodidla. Svodidla nejsou běžně tržně obchodovatelná. Nelze tedy přihlížet ke zhodnocení svodidel. Poškozená svodidla musela být nahrazena svodidly novými. Bylo možné uvažovat pouze o odpočtu šrotu, čemuž také ze strany žalované došlo. Žalobce také tuto částku nepožadoval.
22. Pokud žalovaná navrhovala vypracování znaleckého posudku, pak odvolací soud s tímto důkazním návrhem nesouhlasí, považuje ho za nadbytečný (viz shora uvedená argumentace o ceně nových svodidel).
23. Na základě všech shora uvedených důvodů odvolací soud proto rozsudek soudu prvního stupně

jako věcně správný ve výroku I. potvrdil.

24. Změnil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku II. pouze v té části, kdy žalobci přiznal daň z přidané hodnoty v souvislosti s přiznanými náhradami hotových výdajů za tři úkony (výzva k úhradě, podání žaloby, účast na jednání podle ust. § 151 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s vyhl. č. 254/2015 Sb.). Odvolací soud má za to, že žalobci na rozdíl od osob, které jsou vyjmenované v občanském soudním řádu, nepřísluší v těchto případech daň z přidané hodnoty. Žalobce není takovou osobou v občanském soudním řádu uvedenou a v tomto smyslu nejde v jeho případě o zdanitelné plnění, které je předmětem DPH ve smyslu § 2 zák. č. 235/2004 Sb. Výrok II. byl tedy změněn tak, že od částky přiznané soudem prvního stupně ve výši 2 089 Kč byla odečtena částka 189 Kč představující DPH.
25. Výrok o náhradě nákladů řízení před odvolacím soudem vychází z ust. § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ust. § 142 odst. 1 o. s. ř., v odvolacím řízení byl žalobce úspěšný a má proto právo na náhradu nákladů řízení, které představují tři režijní paušály po 300 Kč, cestovní náhrady podle vyhl. 385/2016 Sb. za dvě cesty z Karlových Varů do Plzně a zpět v délce 162 km, přičemž první jízda k odvolacímu jednání dne 1. 3. 2018 byla vykonána osobním automobilem Škoda Fabia RZ: [REDACTED] (kombinovaná spotřeba 6,5 l/100 km, palivo – benzín natural), cestovné tedy činí 966 Kč. Druhá cesta dne 12. 4. 2018 byla vykonána osobním automobilem Hyundai ix20 RZ [REDACTED] (kombinovaná spotřeba 4,2 l/100 km, palivo – nafta), cestovné tedy činí 844 Kč. Náklady těchto řízení představují částku 2 710 Kč a ty byly žalobci přiznány. Ze stejných důvodů jako v případě nákladů řízení před soudem prvního stupně nebyla přiznána požadovaná částka odpovídající 21 % DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné.

Plzeň 17. dubna 2018

JUDr. Jana Šalomounová v. r.
předsedkyně senátu